

Vergeten voetballer Cor Groenendaal

In de driemaandelijke rubriek De Vergeten Voetballer ditmaal het verhaal van Cor Groenendaal (85) die zeven jaar lang op de ledenlijst stond bij MVV '27. Zeker de wat oudere leden van onze club zullen in hem de keeper herinneren die voor de duvel niet bang was en die zich zonder angst voor de voeten van aanvallers wierp. Dat dit ook wel eens blessures opleverden kunt U lezen in onderstaand verhaal. Zijn vrouw Aria 'bemoeit' zich tijdens het gesprek op positieve wijze op de achtergrond en bevestigend met regelmaat hetgeen Cor vertelt.

Cor op zijn praatstoel (of -bank)

Gezondheid

Aria en ik mogen, ondanks onze gevorderde leeftijd, niet klagen over de gezondheid.

Alleen het lopen gaat bij mij wat lastig, maar daar kan ik wel mee leven. Ook geestelijk

gaat het goed en dan mag je zeker niet mopperen. Veel mensen om je heen hebben het heel wat minder.

Tot drie jaar terug was ik zelfs nog scheidsrechter bij de softbalclub Gophers, hier in Maassluis.

VDL in de begin jaren zestig van de vorige eeuw.

Links staat Henk Denkers, in het midden keeper Cor Groenendaal en tweede van rechts Bertus Denkers.

De beginjaren

Ik was 13 jaar oud toen ik bij VDL op de voetbal ging in een tijd dat je eigenlijk 'n jaar eerder al had mogen beginnen. Pupillen had je toen nog niet, dus startte je in een C-elftal. Vanaf de eerste dag stond ik op doel en dat is dus zo gebleven.

Toen ik in de A zat op 16-jarige leeftijd kwam Jan Groen, een ca 40-jarige speler van het tweede elftal, naar mij toe met de vraag of ik in zijn elftal kon komen keepen. Ik stuurde hem naar mijn vader voor toestemming en pa vond het goed.

Dus daar sta je dan als jonkie tussen al de 'opa's', maar zij vingten mij goed op en beschermden mij wanneer het even wat minder ging. We werden zelfs kampioen met dat elftal.

Vervolgens werd ik ook enkele keren als reserve opgeroepen voor het eerste elftal. Tijdens een wedstrijd bij Leonidas in Rotterdam keepte onze Jo Vervoort een matige partij en vervolgens kreeg ik de kans om mijn debuut te maken in een thuiswedstrijd, toen nog op een veld op 't Stort. Ik was net 18 jaar oud toen ik definitief onder de lat bij VDL stond.

Zaterdag 16 mei 1970, Rozenburg - MVV '27 1-3. MVV '27 is kampioen.

Staannde van links naar rechts: vlagger Cor van der Knaap, trainer Gerrit van der Klooster, voorzitter Jaap de Bruijn, Arie van der Knaap, Leo Jansen, Jos Mosterd Jan Kaptein, Henk Denkers en Wil Boer. Zittend: Leen Bastemeijer, Bram van der Lely, Siem van der Meer, Arie van Tielen, Piet Doelman, Gerard Doelman en Cor Groenendaal.

Overstap naar MVV '27

Bij VDL keepte ik na tien jaar in het eerste elftal op zondag op een gegeven moment 'n jaartje in het tweede elftal. Men wilde mij vervolgens verplichten om na het keeppen in het tweede ook daarna nog eens op de reservebank plaats te nemen bij het eerste elftal en daar had ik helemaal geen zin in. Toen ik al die jaren in de hoofdmacht keepte zat er vrijwel nooit een reservekeeper bij het team en dan verwachtten ze van mij om iedere zondag plaats te nemen op de bank. Door deze verplichting leek het mij wijs om dan maar te stoppen.

Henk Denkers

Henk Denkers, met wie ik al eerder in Maassluis had gevoetbald, vroeg mij om ook naar Maasland te komen. Hij had dus gehoord dat ik er mee wilde stoppen bij VDL en vertelde me dat er bij MVV '27 een keepersprobleem was. Volgens mij zat Arend van Buuren toen in de lappenmand. Het idee trok mij wel en zodoende was het niet te moeilijk om te verkassen in de zomer van 1968. Ook Bertus Denkers en Arie van der Knaap, vroegere medespelers in Maassluis, kwam ik bij MVV '27 weer tegen.

Broer Heiko

Na mijn vertrek ben ik nog slechts enkele malen terug geweest bij VDL vanwege onderlinge vriendschappelijke potjes, maar men nam mij gelukkig niet kwalijk dat ik er vertrokken was.

Ik had het altijd uitstekend naar mijn zin gehad in Maassluis. Echter, tijdens mijn jaren in Maasland vertelde ik de toenmalige voorzitter Jaap de Bruijn dat ik de overstap jaren eerder had moeten doen.

In het eerste seizoen keepte mijn broer Heiko, die al wat maanden eerder naar MVV '27 was gegaan, ook een aantal wedstrijden in het eerste elftal en vervolgens nam ik het van hem over.

Jan Seton

Onze trainer Jan Seton was een kleine man die altijd zo'n lange regenjas droeg. Bij een wedstrijd op het eigen terrein op een heel slecht veld zat ik helemaal onder de bagger. Op een gegeven moment moest ik uitvallen en pakte de trainer mij samen met nog iemand stevig op en bracht mij naar de kant. Na de wedstrijd mopperde hij zwaar teleurgesteld dat die jas helemaal onder modder had en nu naar de stomerij moest. "Nou, dan doe je dat toch!", antwoordde ik. Buiten deze gebeurtenis mag ik zeggen dat het een uitstekende trainer was.

Gerrit van de Klooster

Dat was een doodgewone, zeer sympathieke trainer. Je kon hem zien als een goede vriend of als sociaal werker, totaal geen branie. Tijdens de beroemde bekerwedstrijdenserie van mei 1971, waarbij MVV '27 tot de halve finale reikte,

nam Sandor Popovics het van hem over. Arend van Buuren heeft deze serie wedstrijden weer onder de lat gestaan, want ik was inmiddels de vaste keeper geworden van het tweede elftal dat getraind werd door Jo van der Lugt. Het jaar erop, seizoen 1971-1972, stond ik weer veelvuldig onder de lat en moest Arend weer plaatsmaken.

Die wisselingen hadden te maken dat het niet altijd liep zoals de hoofdtrainer het wenste. Wij waren ook best wel verschillende type keepers. Arend was een technisch lijnkeeper à la Jan van Beveren en ikzelf bestreek het gehele strafschopgebied en leek meer op Piet Schrijvers.

Sandor Popovics

Dat was echt een flamboyante kerel. Hij gaf hartstikke goede trainingen en was een echte regelaar. Ooit was het zo'n slecht weer dat hij de training op het veld maar liet voor wat het was. Met een aantal auto's dirigeerden hij ons naar het Kolpabad in Vlaardingingen. Het was druk bij de kassa, Sandor liep de hele meute voorbij, brabbelde wat in dat Hongaars/Nederlands taaltje van hem met de kassière, regelde de kaartjes en zo mochten wij met voorrang naar het bad voor een zwemuurtje.

Qua voetbalstof vond ik hem de beste trainer in mijn Maaslandse periode.

Zaterdag 04 april 1970, MVV '27 – Maasdijk 1-0.

Het is druk in het strafschopgebied van MVV '27. Van links naar rechts zijn aan Maaslandse kant te zien: Leen Bastemeijer, Bram van der Lely, Gerard Doelman, Siem van der Meer, Henk Denkers en doelman Cor Groenendaal.

Wout Zuidgeest

Twee jaar later onder Wout Zuidgeest als trainer wilde men het elftal drastisch gaan verjongen. Ik was zo'n beetje de oudste en die nieuwe, jonge jongens namen het soms iets te gemakkelijk op. Zij dachten wanneer als ze gepasseerd waren: die ouwe komt er wel uit en pakt die bal wel! Echter, in de eerste zeven wedstrijden moest ik diverse keren uitvallen en de laatste was vanwege gekneusde ribben na een trap van een tegenstander. Nadat ik weer 'n paar wedstrijden had gekeept nam Rinus van de Wetering het definitief onder de lat van mij over.

Gestopt

Ik heb nog één jaar gekeept in het tweede team en toen was het over. In mei 1975 kreeg ik een afscheidswedstrijd tegen een team van Excelsior Maassluis. De rechterknie liet het steeds meer afweten. Er kwam nog wel een kijkoperatie aan te pas, maar geen operatie. Wat blessures betreft heb ik heel wat meegemaakt. Een hersenschudding, een gekneusd sleutelbeen, hand en diverse vingers uit de kom, diverse spierblessures, beide enkels meer dan beurs. Daar je bij VDL zeer zelden een reservekeeper achter je had, bleef je maar gewoon staan. De pijn die toen je had, moest je maar verbijten. Zoveel blessures, maar nooit is er ook maar iets gebroken.

Die ongemakken kunnen te maken hebben met mijn manier van keepen. Je was nergens bang voor en zag alleen maar die bal. Voor een keeper was ik zeker niet erg groot, maar had gelukkig wel een goede sprongkracht.

Voetbalschoenen kado

Toen we bij VDL 'n keer kampioen werden, kregen we als beloning een paar voetbalschoenen via confectiewinkel Looije hier in Maassluis. Echter, die schoenen waren niet om te lopen, zoveel pijn deden deze. Toen had je nog schoenen met van die stalen noppen erin die vastzaten met spijkertjes. Tegenwoordig schroef je de noppen er op en af. Ik gebruikte die schoenen toen eigenlijk alleen tijdens de trainingen, maar ze deden altijd zeer. Wat een lekker cadeau was dat!

Pilsje na de training

Na de trainingen bij MVV '27 was het de gewoonte om na afloop een lekker pilsje te drinken, maar er moest natuurlijk wel weer gewerkt worden de volgende dag. Sommigen bleven tot in de nacht zitten, maar ik bleef 'n half uurtje, dronk er 'n paar en 'mocht' dan weg. Op de zaterdagen na de wedstrijd was dat uiteraard anders en bleef je aanzienlijk langer hangen.

Heel veel herinneringen aan bepaalde wedstrijden staan me niet bij. Zelfs van de kampioenswedstrijd van MVV '27 bij Rozenburg (16 mei 1970) kan ik mij

MVV '27 2 in het seizoen 1970-1971 in maart 1971; het elftal is kampioen van de eerste klasse Afdeling Rotterdam en promoveert daarmee naar de KNVB.

Staande van links naar rechts: Siem van der Meer, trainer Jo van der Lugt, Koos Rodenrijs, Theo van Leeuwen, Joop de Baan, Aad Arkesteijn, Hans Bakker en leider Kardien van der Hoek.

Zittend: Sjaak van der Sar, Joop Rasens, Harry Huizing, Cor Groenendaal, Toon van der Sar en Bertus Denkers.

niet veel meer herinneren. Hooguit dat Wil Boer niet meedeed vanwege een gebroken arm en dat het bij terugkomst in Maasland heel erg gezellig was.

Fanatisme

Na mijn afscheid van het voetbal, ben ik nog wel een aantal keren terug geweest, maar dat hield al snel op. Staande langs de lijn leefde je te fanatiek mee. Dan ging het soms niet naar mijn zin, stond je jezelf op te vreten. Het was dan ook beter om niet meer te gaan kijken. Als speler had ik dat ook al. Dat spelers tijdens het seizoen op wintersport gingen, daar begreep ik helemaal niks van. Het begon me eigenlijk steeds meer tegenstaan dat een trainer op de zaterdag zie: die en die zijn er niet, ze zijn op vakantie.

Tijdens mijn eigen vakanties, buiten het voetbalseizoen om, liep ik zelfs nog te trainen om fit te blijven.

Dochter Marian

Onze dochter Marian ging softballen bij Gophers in Maassluis en dan ga je daar uiteraard kijken. Op een dag kom ik daar een jeugdtrainer tegen die ik als baby in de spelersbus van VDL ooit op mijn schoot had gehad. Hij vroeg mij of ik de

week erop mee wilde naar een uitwedstrijd en dus wat spelers wilde vervoeren. Zo rol je er een beetje in en na een paar maanden werd ook gevraagd of ik kon helpen meehelpen met de trainingen. Vervolgens sta je gymnastiekoefeningen te doen met die meiden. Na het vertrek van die jeugdtrainer ben ik nog 'n jaar of twee leider van dat team geweest. Alles bij elkaar was je drie avonden bezig met deze sport.

Zelf softballen

Toen was men bezig een ouwe-mannen-team aan het samenstellen en kwam de vraag of ik ook daar weer interesse in had. Ik zag dat wel zitten, maar gaf wel aan dat ik dan wel mijn taken bij het meidenteam zou neerleggen. Niet dat ik ooit gesoftbald had, maar ik schijn wel enig gevoel te hebben met sporten waarbij een bal gebruikt wordt. Ook weer enkele jaren gedaan, totdat een hamstringblessure mij parten speelde. Maanden heb ik vervolgens thuis gezeten en dacht weer volledig mee te kunnen doen. Dat viel vies tegen, het sprinten ging niet meer voor de volle 100% en dat gaat je dan tegen staan. Als in het verleden tijdens de voetbaltrainingen rondjes om het veld gelopen moest worden was dat een hele opgave voor mij. De meeste ploeggenoten waren al uitgerust én dan moest ik nog aankomen! Echter, met de sprintjes was ik iedereen de baas. Dat wonnen ze echt niet van mij.

Mei 1975, Cor neemt als speler afscheid van het voetbal in een vriendschappelijk duel tegen Excelsior. Hier luisteren Cor en Aria naar de speech van elftalleider Chris Scheffers. Op de achtergrond tonen ook Joop van Berkel en Jan Korpershoek belangstelling.

Wedstrijden leiden

Dat softballen zat er dus niet meer in, dus werd mij vervolgens gevraagd om scheidsrechter te worden. Toen ik die meiden trainden had ik de scheidsrechterscursus al gevolgd. Hoewel je dan ook bij andere verenigingen mag leiden, wilde ik dat alleen bij de eigen club doen. Niet dat je daar veel vrije tijd mee bespaarde, want gemiddeld floot je dan drie wedstrijden bij Gophers gedurende de week. Bij de softbalbond was een gebrek aan scheidsrechters, dus moest je ook vaak je eigen eerste elftal fluiten.

Tot drie jaar terug heb ik wedstrijden gefloten, maar bij softbal loop je aanzienlijk minder dan bij voetbal. Je staat veel achter de plaat en moet misschien wel honderden keren kijken of een bal goed gespeeld wordt en dan ook nog soms meelopen naar het eerste honk.

Zoon Cor

Naast de dochter hebben we ook een zoon Cor en over die naam is niet heel lang nagedacht. Hij heeft nooit gevoetbald, maar we stonden in zijn jonge jaren wel op het punt om hem op te geven. Hij zei me "Pa, ik wil eigenlijk ook wel gaan voetballen". Natuurlijk vonden we dat prima.

Echter, niet kort daarna was er een bikkelharde wedstrijd te zien op de televisie. De spelers schopten elkaar bijna uit het leven. Cor zei mij vervolgens: "Pa, ik geloof dat ik maar niet op voetbal ga". Hij was voorgoed genezen. Hij heeft (lacht Cor senior hard) daarna een andere leuke hobby gevonden, namelijk bowlen. Daar bleek hij talent voor te hebben en speelde meerdere wedstrijden hier in de regio.

Vissen

Vroeger ging ik veel vissen en dat kom je helemaal tot rust. Mijn vismaatje en ik gingen vaak naar de grote sloten van de Coldenhove in Maasland. Ook werd er, nadat ik gestopt was met voetballen, vaak gevist in de weekenden op het strand van de Maasvlakte. Dat deed ik met een kameraad uit Schiedam die daar een slagerij had. De schoonvader van die maat maakte de gevangen vis klaar voor consumptie en op de maandagavond aten we het op.

Over zwemmen gesproken, in je jeugd ging je voor zwemles niet naar een zwembad. Dat moest je op eigen kracht maar aanleren en dat gebeurde voor mij in de vliet ter hoogte van de voormalige betonfabriek van De Baan. Ik was niet bang, sprong het water in, spartelde als een hond, en mijn maatjes moesten helpen om mijn hoofd boven water te houden.

Tropische vissen

Ik heb mijn hele leven tussen de tropische siervissen van de firma Ruijsbroek gewerkt. Daar begon ik toen ik 14 jaar oud was in een schuurtje aan de Lange

Boonestraat waar men ooit met de kwekerij begonnen was. Ik was eigenlijk de eerste werkgever en een jaar later verhuisde men naar de Van der Madestraat. Werken tussen de vissen heb ik uitgehouden totdat ik 59 jaar oud was. De eerste 35 jaar werkte ik heel prettig onder Ruijsbroek senior, nooit een onvertogen woord en dat beviel dus prima.

Zijn zoon nam het van hem over en dat heb ik met pijn en moeite nog tien jaar volgehouden. In de periode ben ik zeker driemaal flink over de rooie thuis gekomen. Ik kon niet of nauwelijks overweg met die nieuwe eigenaar.

Cor staat hier als scheidsrechter in het midden van de achterste rij op de foto met het team van Gophers 3.

Crisis in het werkzame leven

Een tijdlang zat ik in de ziektewet en de keuringsartsen vroegen mij wat er zou gebeuren als ik weer op mijn werk zou verschijnen. Mijn antwoord was duidelijk: dan loop ik niet weg, maar doe hem waarschijnlijk wel wat aan! De vakbond wilde wel dat ik weer aan het werk zou gaan, desnoods bij een andere werkgever. Met mijn leeftijd was dat best een probleem, werkgevers zaten in die tijd niet op zo'n ouwe vent te wachten. Tegen de bond vertelde ik dat ik alleen nog maar wilde waar ik recht op had en niets meer dan dat. Zuinig leven, een boterhammetje minder en desnoods moest de auto maar verkocht worden. Dat bleek achteraf niet nodig, er heeft altijd een auto voor de deur kunnen blijven staan.

Oorlogsjaren

Ik ben inderdaad van 1937, dus heb als klein kind de oorlogsjaren meegemaakt. Toen ik ongeveer zeven jaar oud was fungeerde ik als uitkijkpost voor mijn vader en zijn maat. Zij waren 's avonds na achten op straat hout aan het verzamelen wat absoluut verboden was. De Duitsers hadden een avondklok ingesteld en patrouilleerden door de straten om te controleren of iedereen zich daar aan hield.

Dan liep ik daar van de ene hoek van de straat naar de andere en hield de patrouilles in de gaten. Je zwaaide naar je vader als er gevaar dreigde en dan lieten ze de wagen met hout maar even staan.

Ook zijn er herinneringen dat ik een sleetje had waarmee drie stuks 'geleende' palen van zo'n zes meter lang werden opgehaald en een voor een naar huis gesleept. Daar werden deze in stukken gezaagd en gestookt. Die palen waren zo zwaar dat bij de laatste paal mijn slee het voor ons huis begaf.

Touwfabriek

Mijn vader werkte in de Touwfabriek en een maat van hem was daar nachtwaker. Die zei toen tegen mijn vader dat hij 's avonds tussen negen uur en half tien zijn ronde zou doen. Dan weet je al wat zogenaamd buiten het zicht ging gebeuren. De deur van de loods werd vervolgens subtiel geopend en werden er spullen ingeladen. Die spullen, voornamelijk touw, werden dan vervolgens bij de boeren geruild om aan eten te komen.

Mijn vader is nog een keer op Rozenburg betrapt en dat was door de toenmalige chef van de Touwfabriek. Echter, die chef liep daar ook rond met een flinke klos touw, dus ze konden elkaar moeilijk aangeven bij de werkgever. Ja, je moest wat om te overleven. We hebben dan ook geen honger geleden tijdens de oorlog.

We kregen toen ook bonnen voor de gaarkeuken. Dan kreeg je daar een soort van bietenpap. De pap lustte je wel, maar pas nadat de suikerbiet er uit geplukt was. Ik heb dan ook tot op heden nog nooit een biet gegeten.